

LÁ THƯ MỤC VỤ

Tôi không nhớ rõ bằng cách nào thầy Nguyễn Trọng Tài (Cựu Chung Sinh Giáo Hoàng Học Viện Đà Lạt và là em của cha Nguyễn Linh Ghi làm mục vụ ở Đà Loan) mang vào trong trại một quyển tự điển Anh -Việt của giáo sư Trần Văn Điền. Thầy Tài và tôi quý quyển tự điển ấy vô cùng, nhưng làm sao mà giấu được một quyển sách dày và khá to như thế qua những lần kiểm soát thật gắt gao ? Tôi có sáng kiến mà thầy Tài rất khâm phục, là mỗi sáng trước khi đi lao động, hai anh em sẽ lên hội trường, thầy đứng canh còn tôi trèo lên giấu quyển tự điển trên đầu một cây cột xi măng thật cao, quả là an toàn. Hội trường có hai hàng cột mỗi hàng 7 cây, vị chi chúng tôi có 14 chỗ để luân phiên cất giấu những thứ bị cấm. Chiều về cũng thế, thầy Tài canh tôi trèo lên lấy xuống lén mang về buồng mà kín đáo học. Cứ thế cho đến ngày tôi ra khỏi tù, hiện nay thầy Tài cũng đã ra khỏi tù, đã lập gia đình và đang định cư ở Hoa Kỳ. Nhớ lại chuyện ấy, lòng tôi thấy rất vui.

Mỗi đêm ráng viết một vài chữ mới trên giấy báo cắt nhỏ. Thú thật, tôi chẳng ghiền hút thuốc tí nào - cả thuốc rê lẫn thuốc Lào - ấy vậy mà trong túi áo tù của tôi lúc nào cũng có một túi ny-lông đựng một ít thuốc rê (đi xin và xài mấy năm) và một ít giấy báo cắt theo kích thước để quấn thuốc. Có mấy ai để ý đến một vài chữ viết trên những miếng giấy này, hễ đến lúc được nghỉ giải lao, đang khi nhiều người quấn thuốc hút, tôi cũng lấy giấy ra ôn lại những gì ghi trong đó. Chính nhờ thế mà thầy Tài và tôi học được rất nhiều ngữ vựng.

Một lần kia tôi được sai về giúp vườn thuốc Nam của tổ y tế, công việc của tôi là ngồi ‘đóng’ các viên thuốc Xuyên Tâm Liên, đem phơi khô, đếm số lượng rồi cho vào hộp. Ngồi trong nhà kho của trạm y tế, tôi cảm thấy an toàn, nên sau khi khép cửa để phòng có ‘ai’ đến bất ngờ, tôi lấy mấy tờ ‘bưu bối’ ra nghiền ngẫm. Ôi ! Cứ y như thời còn đi học vậy ! Cũng ngồi hăn hoi với bàn cùng ghế. Sung sướng biết chừng nào !

Tôi đang say sưa thả hồn theo những ngữ vựng mới thì đột nhiên cánh cửa mở tung ra, tôi vội quơ mấy miếng giấy giấu đi, nhưng không kịp rồi, kẻ ấy đã đến sát bên ! Tôi lúng túng nói to theo nội quy ‘Chào cán bộ !’ và cúi đầu như đang bận rộn đóng thuốc mà lòng hồi hộp chờ những tai ương chắc chắn ập đến. Thì ra đó là bác già làm cho tổ y tế tên là Trương Dĩ Nhiên (vua thầu phim Hồng Kông ngày xưa, gốc Triều Châu, vô tù vì bị kết tội ‘tư sản mại bán’). “Ngộ lây mà, hồng phải cán bộ, cũng tù như nị mà !” Tạ ơn Chúa. Hú hồn hú vía !

Giả sử như hôm đó tôi bị cai tù cộng sản bắt quả tang đang học ngoại ngữ, chắc chắn sẽ bị thi hành kỷ luật thể thảm, nhưng may mắn cho tôi vì kẻ bắt gặp tôi vi phạm nội quy lại là một người cùng “phe” với tôi khi bác ấy xác nhận: ‘cũng tù như nị mà’. Người cùng một “phe” ắt phải bênh nhau vì hiểu nhau và cảm thông nhau. Bác Nhiên đã giữ kín chuyện này mà không tố cáo với cai tù để lập công vì bác thương người cùng “phe”.

Nghe Chúa Giêsu trả lời ông Philatô trong Tin Mừng Chúa Nhật này rằng : “Nước tôi không thuộc về thế gian này” và câu kế tiếp : “Nếu Nước tôi thuộc về thế gian này thì “phe của tôi” đã chiến đấu không để tôi bị nộp cho người Do Thái”. Nếu chúng mình tôn thờ Chúa Giêsu là Vua thì cũng phải định ninh một điều là chúng mình thuộc “phe” của Ngài, lẽ nào Ngài không làm gì để bênh vực những kẻ cùng “phe” ? Trên thế gian này, có vua nào sánh bằng Vua Giêsu không ? Vậy sao lòng chúng mình dễ hoang mang lo sợ khi nhìn quanh thấy hình như càng ngày cái vương quốc của thần ác càng lấn lướt và càng giành nhiều thắng thế ? Sao lòng chúng mình dễ thất vọng nản chí kéo lê cuộc sống dường như Ngài đã hết là một Vị Minh Quân ?

Ngài là vị Vua đã sống với tình yêu và chết vì tình yêu. Ai cùng “phe” với Ngài cũng vậy, hãy theo gương Ngài mà sống với tình yêu và chết vì tình yêu. Một lời chào hỏi động viên, một nụ cười khích lệ, một cử chỉ tử tế khiêm nhường bác ái đúng lúc, một lời nguyện cầu cho tha nhân...những hành động như vậy giúp chúng mình giương cao khẩu hiệu “Chúng tôi thuộc về “Phe Giêsu” vì Ngài là Vua của chúng tôi, một vị Vua chỉ có một quyền năng duy nhất là yêu thương và tha thứ, và Ngài tha thứ mãi mãi”.

Mỗi lần đọc và suy niệm Kinh ‘Lạy Cha’, đến câu rất ngắn, chỉ vồn vện có bốn chữ : “**Nước Cha trị đến**”, là câu mà chúng mình dễ lướt qua một cách máy móc và không mấy quan tâm. Phải chỉ có mấy ai nghĩ thầm rằng “**Ước gì Phe của Ngài được lan rộng ra**”, mà chúng con thuộc về “phe” đó nên có bổn phận phải làm cho Vương Quốc ấy phát triển thêm nhiều trong các tâm hồn. Lời kinh nói trên xác nhận hiển ngang rằng chúng con là thần dân của Ngài, chúng con phụng sự Ngài qua cách sống thật khiêm nhu, thật bác ái, ngay từ trong gia đình rồi đến cộng đoàn và lan đến xã hội hôm nay.